

LA EMANCIPACIO DEL PROLETARIAT SERA L'OBRA DELS MATEIXOS TREBALLADORS, O NO SERA. (K. Marx)

El moviment obrer a partir de les lluites mes radicals d'aquests ultims anys ha començat a comprendre clarament que totes las formes avanguardistes son unicament formes d'integració i encuadrament dintre del sistema capitaliste i que el nostre interes, en tant que classe obrera, es rebutjar-los permenentment.

De la lluita anti-leninista, forma superior de la practica d'encuadrament i integració de la classe i de la seva lluita, fins a la afirmació de l'auto-organització de la classe, passant per la comprensió de totes las altres formes avanguardistes (totes las formacions ideologiques que es reclamen d'una variant qualsevulgue del marxisme, aixi com del anarquisme elevat a categories ideologiques), la lluita de la classe s'ha anat clarificant dins de la mes profunda radicalització, tant aquí a Catalunya com a el reste de la península i arreu dels paisos industrialitzats d'Europa.

Si be la lluita de la classe obrera s'ha radicalitzat tant en quant que comença a abandonar las lluites reformistes, millor dit, comença a perdre confiança en la necessitat de portar una lluita reformista, aquesta radicalització comporta necessariamente una clarividencia del Estat-Capital en quant perillositat de no encuadrar correctament a la classe i la seva lluita. La burguesia passa a l'ofensiva. Els flirts amb les organitzacions reformistes tradicionals son cada vegada mes evidents a nivell politic, encara que per altra costat la burguesia no te cap problema per intentar encuadrar la lluita de la classe d'una forma autonoma de las organitzacions reformistes tradicionals. Aquest passatge a la ofensiva per part del Estat-Capital es tradueix simultaneamente per un enduriment de las formes feixistes de poder, formes selectives nomes portadas contra las fraccions radicals de la lluita de classe (l'avanguardia del moviment d'alliberament proletari ~~xx~~ son las seves lluites mes radicals).

No es una afirmació gratuita el dir que avui la lluita de classes esta entrant en un moment radical molt important per el fet que ambdues classes estan en una etapa ofensiva, radical, i molt clarificada. Les lluites de la classe obrera a tot nivell començant el desmarcatge de les lluites integracionistes al sistema capitalista, i els objectius finals de la lluita (destrucció del proces de producció capitalista), ja estan presents en las lluites concretes. La vaga salvatge generalitzada es una lluita de caracter pre-insurreccional. La conciencia unitaria de classe es un contingut radical comunista. L'auto-organització de la classe es una forma-contingut de pre-poder obrer, de destrucció de l'estructura de l'estat.

Front al ~~xxxxxxxixxxxixxxxix~~ enduriment de la represió capitalista selectiva, la classe obrera te la necessitat d'organitzar la seva autodefensa, la defensa de las seves lluites, de les seves organitzacions, la defensa dels seus interesos de classe. Dins la dinamica interna del moviment obrer apareixen com a productes historics els primers grups ofensius-defensius organitzats, de la mateixa manera que apareixen els primers treballs teorics. I de la mateixa manera que l'elaboració teorica no pot fer-se fora de la lluita real, la lluita de defensa no pot esser encarregada a elements i grups exteriors a la lluita de la classe. L'auto-organització de la classe es un tot que deu assumir totes las tasques organitzatives de la lluita del proletariat.

II)

L'actual conjuntura economica fluctuant en periodes de inflacció-estabilització-inflacció (estanflacció) permet al sistema capitalista el control de la lluita de classes per l'integració (convenis, jurats, etc.) o per la repressió (Ferrol, Vigo, Granada, Sant Adria).

A la vegada els partits y grupusculs reformistes (PC-PSUC, BR, PCI) .tratan de canatllitzar las lluites obreras cap a reivindicacions asimilables, fent el joc al sistema i convertint-se en mecanismes d'integració.

Sols quand el M.O. ha sapigut impossar, sortint al carrer, unas reivindicacions radicals, ha escapat als mecanismes de control (integració/repressió).

La resposta ha estat donada, de forma efimera amb las vages salvatges qu'en trencat el marc de las reivindicacions reformistes i tambe amb la formació de piquets de vaga (grups d'auto-defensa) enfrontant-se a las forces de repressió.

En aquets ultims anys ha aumentat la radicalitat de las lluitas obreras aixi com el nivell de violencia revolucionaria. I això no es un fet aïllat, sino producte de tota una historia anterior.

El M.O. ha vist com las organitzacions que s'autotitulant "partit", "vanguardia" etc., traicionaban, traicionan, a aquest a fi de conquerir un poder politic fent al joc al sistema.*

Aixi, doncs, té sentit complet parlar d'estrategia de classe, sorgida d'aquesta per la destrucció del sistema de producció capitalista i el auto-alliberament dels explotats de tot el mon.

Té una caracter anti-autoritari en quant significa el rebutj de tota linea que no sorgeixi d'ella. I las formes d'auto-organització que vagi prenent no son mes que una consecuencia llogica d'aquesta estrategia.

Totes las experiencias "revolucionarias" s'han limitat a cambiar el gestor del capital pero no han destrúit el proces de producció capitalista. En el paisos ~~xxxxxxdxxxxix~~ dits "socialistas" es segueix roban la plus-valor als obrers, en nom d'un ent abstracte: l'estat.

Aixi doncs la tasca de tots els revollucionaris, avui, ve marcada per el rebutj a tota forma extranya a la classe i la participacio a l'auto-organització de la classe per la destrucció total del sistema.

Quand las reivindicacions obreras han trencat els marcs reformistes i han sortit al carrer la repressió ha actuat de forma criminal, assestant als obrers. Enfront a aquesta situació els militants mes conscients prenent las armas a fi d'apoyar i accelerar el proces revolucionari.

El naixement de ~~grups~~ aquets grups no es mes que la resposta, parcial, de la classe enfront la violencia capitalista. El desenvolupament de las darreres lluitas ha creat la necessitat objectiva de l'aparició de grups d'acció directa que responen a las provocacions de la repressió.

---

* Avui els terrenys estan molt ben marcats. D'una part el sistema i fent el joc totes las organitzacions reformistes que, si mes no, utilitzant un llenguatge "pseudo-revolucionari", d'altre part enfrontats a aquets dos fronts, qu'en definitiva es un sol, las organitzacions que propugnan l'auto-organització i practican la agitació armada. (Aquest concepte s'ha de comprendre en el terreny politic, no caient en reduccions merament tecnicas, com molt sovint ha succeït)

La estrategia de la classe es un tot en la que hi han varios nivells. I un d'aquets es el militar. Els grups, avui, no poden per si sols marcar-se una estrategia militar, doncs aquesta ve ~~maxxaxda~~ determinada per els fets historics, pero ~~xi~~ si el naixement dels grups d'agitació armada es expressió d'una necessitat historica ens situem, doncs, en una aparent contradicció. Es a dir, avui, en el desenvolupament de las lluitas no hi ha una explicació en quant a estrategia militar de la classe i aquesta no-existencia ve marcada per el marc insuficient en las quals es desenvolupant las lluitas radicals. El fet de que las vages salvatges qu'es produeixin estiguin, a priori, abocades al fracas es per l'impossibilitat de generalitzar la lluita.

Enfront a aquesta situació els grups d'agitació armada prenent com a tactica l'estrategia militar de la classe qu'es generalitzara en els periodes insurreccionals.

La agitació armada, surgida com a necessitat del desenvolupament de las darreras lluitas, esdeve l'auto-defensa de la classe amb capacitat de resposta immediata a las provocacions de la repressió. Front a la violencia capitalista organitzada a tots nivells; sols es pot respondre amb la violencia revolucionaria. I el refus de tota forma d'imposició ve expressat en la practica cotidiana dels grups que practican l'agitació armada.

Aixi doncs el caracter de la agitació armada es:

- 1) Antiautóritaria.
- 2) Capacitat de resposta immediata.
- 3) Violencia proletaria. Intensiva i selectiva.
- 4) Els objectius de la ag. ar. son els mateixos qu'els de la classe. La tactica per arribar en aquets objectius no es un tot ja definit sino en constant evolució doncs "l'historia la fan els homes pero en circumstancies qu'ells no han elegit".
- 5) Las accions venen dictadas per els aconteixements.
- 6) Contacte permanent amb els sectors anlluita.
- 7) Desenvolupament armonic pract. militar/pract.
- 8) Radicalització de la lluita obrera. politica.

En general las fonctions qu'es marca l'agitació armada son:

- A) Desgast de las forces de repressió (militars o no).
- B) Apoy als nuclis obrers en lluita.
- C) Enfortiment i multiplicación dels G.A.C.

Criem, i la nostra experiencia aixi ho ha demostrat, que els G.A.C. sense una amplia organització de masas es impossible el desenvolupament tant practic com politic. ~~Esxxxxxxdxxxxdeterminixxxxxxfuncixxxxx~~ ~~d'xxxxxxorganixxxxx~~ No es tracta de determinar, ara, la forma concreta d'aquesta organisme, sigui auto-organització, sindicat, etc., sino las seves fonctions.

Sobre aquest punt per la seva practica politica esta capacitat com organisme de interpretació politica. Es a dir, el contacte directe amb las lluitas i la practica de agitació armada possibilitan el analisis de comprenhensió del desenvolupament de las lluitas del M.O. i a partir d'aquest, i sol d'aquest, els grups d'agitació armada poden marcar-se uns objectius tactics, com concrecions reals de las necessitats del moviment revolucionari.